Ч. 36 Пятниця 16 (28) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостvах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

З комисиї для реформи виборчої.

Вчера відбуло ся засїданє комисиї для реформи виборчої, на котрім явили ся також президент міністрів ґр. Бадені і міністер Ріттнер.

Підчас дебати виступив пос. Кравс против посередних виборів і виключеня челяди від права голосованя, дальше домагав ся, щоби в загальній клясї виборців мали право вибору також і ті, що скінчили школу народну і котрі мають звиш 45 лїт. — Ріхтер домагав ся виданя закона против підкупства при виборах і виключеня від права вибору зависимих від правительства директорів і членів рад надзираючих товариств акцийних. — Брзорад поставив внесенє, щоби над правительственним проєктом реформи виборчої перейти до порядку дневного а внесенє, щоби послам не платити диет посольских, назвав средством реакцийним. — Бавер домагав ся запорученя дотеперішного цензуса при $^2/_3$ більшости. — Діпавлї годив ся на проєкт правительства але жадав зниженя ценsuса понизше 5 зр.

Опісля промавляв президент міністрів ґр. Бадені і сказав, що кладе велику вагу на то, щоби справа реформи виборчої була як найскорше залагоджена. Лежить то не так в інтересї правительства, як в інтересї держави і Палати послів, поодиноких партий і цїлого населеня. Коли він забирає нинї голос в дебатї, то для того, щоби зазначити стан річи. Президент міністрів підносив, що правительство застало вже справу реформи виборчої, коли переймало урядованє. Дальше вказав президент міністрів на то, що правительство мусить то мати перед очима, щоби з одної сторони інтереси держави і суспільности не були покривджені, з другої, щоби більшість могла приняти предложенє. В сих границях повертає ся предложенє, котре не приносить шкоди тим інтересам. З другої же сторони розширенє права виборчого показало ся конечним не лиш длятого, що вже давнїйші правительства єго предкладали, але й длятого, що правительство само того перекопаня, що не маючі нинї права виборчого мають дїйстно причину домагати ся того права.

Супротив того, як хтось пророкує, в який спосіб в будучности розвине ся право виборче, заявив президент міністрів, що як-раз через ухваленє наміреного дальшого розвою дотеперішнє право виборче скріпить ся, удержить ся в своїм станї посїданя. Пороблені доси досьвіди не показали того, щоби загальне право голосованя могло вже дїйстно найлїпше залагодити істнуючі до тепер відносини. І теперішнє предложенє єсть так уложене, щоби при єго помочи не мусїло ся заводити загального права голосованя в невідповіднім часї. Нїяка партия, принимаючи се предложенє не потребує позбувати ся в нїчім головних своїх основ.

Супротив поправок буде правительство прихильно поступати, о скілько они будуть повертати ся в певних границях. Поза установлені границї розширеня круга управнених до вибору правительство не піде. Також не хоче оно зробити анї кроку в противнім напрямї. Що-до того, чи вибори мають бути посереднї чи безпосереднї, треба рішенє полишити соймам.

Наконець президент міністрів ще раз висказав бажанє, щоби ся справа була як найскорше залагоджена.

Опісля промавляли ще посли Лупул, Шварценберґ, Ґреґорец, Кінбурґ і Ґаґенгофер. Коли під конець засїданя показало ся, що до голосу єсть ще записаних 11 послів, крикнув пос. Ріхтер, що то дебата обструкцийна. З сего пішла остра перепалка межи ним а пос. Менґером. Остаточно ухвалила комисия всїма голосами против 5 приступити до специяльної дебати і слїдуюче засїданє назначено на пятницю.

Зменшенє податку ґрунтового.

Комисия податкова ухвалила на вчерашнїм засїданю більшостию одного голоса, відкинувши всї дальше ідучі внесеня і по рішучім заявленю міністра фінансів, др. Білїньского, зменшити головну суму податку ґрунтового о півтора міліона зр.

Антисеміти а депутация квотова.

До депутациї квотової в справі угоди з Угорщиною визначила лївиця послів: Бера, Менґера і Руса: коло польске — Залеского і Яворского; Молодочехи — Кайцля і Форшта; клюб консервативний Цедвіца і Клюна. Антисеміти хотїли конче переперти дра Люеґера і партиї нїмецко-национальна і християньско-социяльна вже на то годили ся. Тепер же більшість тих партий, як здаєсь, під напором нїмецкої лївиці, противлять ся тому і хотять визначити пос. Ебенгоха, а нїмецко-национальна партия підпирає знов Штайнвендера, бо антисеміти противні Ебенгохови, котрий єсть за угодою. Остаточно стануло на тім, що Люеґер відступив від своєї кандидатури і здаєсь буде вибраний Ебенгох.

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Бен Гур розповів тепер коротко але щиро історию свого житя, а з єго бесїди було видко, що то все, що він каже, щира правда. Позаяк ми єї знаємо аж до того часу, коли побідоносний Арріюс приїхав до Мізенум, то лиш з відси розкажемо єї дальше.

— Цїсар любив і поважав мого добродїя— розповідав Бен Гур — і обсипував єго веліякими ласками. Купцї на Всходї приносили єму дорогоцїнні дарунки і він став найбільшим богачем межи богачами в Римі. Але чи може Ізраілитянин забути свою віру, або місця свого уродженя, коли то єсть сьвята земля наших отцїв? Честний той чоловік взяв мене після всїх приписів закона за свого сина, а я старав ся всїма силами бути єму за то вдячним. Ще нїколи син не шанував так свого батька, як я єго. Він хотїв зробити з мене ученого чоловіка; обіцяв ся був постарати ся для мене о найлїпших учителїв штуки, фільософії і краснорічивости. Але я на то не пристав, бо я жид і не можу забути нашого Бога, славу наших пророків та величаве місто Давида і Саламона. Може спитаєш, длячого я приняв добродїйства Римлянина? Длятого, що я єго любив і що мав надію при єго помочи довідати ся колись про судьбу моєї матери і сестри. Крім того була у мене ще одна причина, про котру згадаю лиш о стілько, що она спонукала мене учити ся штуки военної. Я натрудив ся немало — як у школї военній і цирку, так в таборах. І всюди здобув я собі імя; але то не імя мого батька, яке я ношу. Лаври побіди, які я собі здобув — а з вінцїв тих висить немало в атрію двора в Мізенум — здобув я яко син дуумвіра Арріюса. В Римі знають лиш, що я син дуумвіра. У мене єсть своя власна тайна цїль і я задля неї покинув Рим та приїхав до Антіохії, рішившись супровожати консуля Максенция в єго военнім походї против Партів. Я научив ся вже добре робити оружием і задумав тепер виучити ся ще штуки проводу цїлих віддїлів на поли битви. Мене приймили до найблизшої дружини консуля. Отже вчера, коли наш корабель запливав до Оронту, стрітили ми два кораблї, що мали жовті хоругви а мій товариш подорожи і краян розповів менї, що ті кораблї належать до найпершого торговельника в Антіохії, котрому на імя Сімонїдес. Він розповів також і історию того торговельника та розказав про єго дивні успіхи, про єго фльоту і каравани, куди і за чим ходять. Не знаючи того, що єго оповіданє більше мене обходить як всїх других, що прислухували ся єму, додав він ще, що й Сімонїдес то Ізраілитянин і колишнїй підданий князя Гура. Він згадав також про лютість Ґратуса і єї причини.

На сю пригадку похилив Сімонїдес голову. А донька, як би хотїла укрити єго чувства та своє власне сочувство, притулила головку свому батькови до грудий. Але він незадовго підняв голову знову до гори і відозвав ся:

— Я чую!

— Добрий Сімонїдесе — сказав на то Бен Гур, а слова єго плили з самої глубини єго душі — виджу, що ти не довіряєш, і як би-сь хотїв мене підозрівати!

Черти лиця торговельника не змінили ся і були холоднї як мармор.

— Так само виджу трудність мого положеня — говорив Бен Гур дальше. — Для моїх римских звязий можу поставити всякі докази. Потребую лиш покликати ся на консуля, що гостить тепер у ґубернатора сего міста; але доказів, яких ти від мене жадаєш, не можу поставити; не можу доказати, що я сином мого батька. Ті, що могли би менї в тім дати яку поміч, або вже повмирали, або десь пропали.

Він закрив собі лице руками. Естера встала і ще раз подала єму чарку з вином та сказала:

— Вино се з краю, котрий так цїнний для нас. Прошу тебе напий ся.

Голос єї був так милий як Ревекки при керници коло Нагора. Він побачив, що очи зайшли їй сльозами, випив і сказав:

— Донько Сімонїдеса, серце твоє повне доброти. Ти милосердна, коли подїляєш ту доброту з своїм батьком супроти чужинця. Господь Бог наш нехай тебе благословить! Дякую тобі!

Допись.

З Рожнїтова.

(Популярний відчит з науки господарства).

Завдяки сьвітлій Радї шкільній в Долинї, мали тут люди з кінцем минувшого року прекрасний відчит популярний з науки господарства. Зачав свій відчит краєвий учитель вандрівний рільництва п. Василь Король від пояснень, якою мусить бути добра корова, як пізнати раси худоби і се представив на живім предметї. В салї шкільній говорив п. В. Король о господарованю наших селян, а звідавши, яка земля в Рожнїтові — подавав способи, як має ся на таких ґрунтах, як тут, ґаздувати. Дуже зручно виияснив, з чого складає ся почва землї, виказав, як повинно ся обходити з навозом, тим найважнїйшим средством, поправляючим плодовитість ґрунту, а вкінци подавав раду, як належить осушувати вогкі ґрунти і як маємо поступати, щоби в так малих наших ґаздівствах завести якийсь порядок і причинити ся до збільшеня доходів. Не поминув мовчки п. В. Король і модної нинї річи, якою єсть еміґрация до Бразилїї, котру уважає він яко причину нашого лїнивства, байдужности до всего, що своє, і вказав, що зле зрозуміне житя-бутя на сьвітї спровадило сю язву на нашу суспільність, а особливо на селян.

В часї цїлого відчиту находило ся звиш 50 ґаздів рожнїтівских, видно було парубків і кількох учеників з науки доповняючої. Участь брали і поясняли зібраним деякі річи Вп. о. Василь Навроцкий, ц. к. окружний інспектор шкіл з Долини, латиньский парох о. Войтановский, а присутними були також управитель школи і старший учитель. Вкінци сего дуже займаючого відчиту, інтерпелювали деякі ґазди п. Короля в ріжних справах, маючих звязь з господарством, отже з рільництвом, а так відчит як і відповіди п. Короля приняли дуже радо і через начальника тутешної громади п. Волошиновича, подякували учителеви вандрівному рільництва за труди і так красний, вельми поучаючий відчит.

Підписані з своєї сторони дякують Вис. Властям, що прислали тут п. Короля, щоби познакомив мешканцїв з поступовою господаркою, а не менше дякують Вп. о. інспекторови, котрий також від себе заохочував зібраний нарід, щоби з поданих через згаданого краєвого учителя рільництва уваг, користали і заявив надїю, що Висока Рада шкільна краєва гадає в долиньскім окрузї заложити доповняючий курс рільничий, а власне Рожнїтів був би найлїпшим місцем для згаданої цїли, а то тим більше, що має надїю, що і фундация скарбківска, яко властителька ключа рожнїтівского, певно схоче поперти змаганя властий до піднесеня економічного мешканцїв місточка Рожнїтова. — З сего, що сказано, виходить, що інституция учителїв вандрівних приносить хосен, а було би пожадане, щоби як найчастїйше такі відчити відбували ся. В низу підписані дякують також Вп. п. Королю, котрий дуже радо по відчитї удїлив нам богато цїнних інформаций в напрямі рільництва. В Рожнїтові, 14 лютого 1896. *Л. Ковальский*, управитель школи. *Осип Поцвій*, учитель.

Перегляд полїтичний.

З Ментони доносять, що Є. Вел. Цїсар Франц Йосиф має там стрїтити ся з президентом францускої републики Фором. Проґрама стрічи єсть слїдуюча: Президент Фор прийде в пятницю рано до Ментони і о годинї пів до другої по полудни стане в будинку маґістратскім, де прибуде Є. Вел. Цїсар. Президент Фор прийме Монарха у великій сали засїдань. Є. Вел. Цїсар верне відтак до готелю, де Фор зложить Монарсї візиту. О 5 годинї поїде президент Фор зложити візиту росийскому наслїдникови престола в Ля Турбі, місцевости коло Ментони.

В угорскім парляментї при виборі депутациї для визначеня квот в австро-угорскій угодї, викликала опозиция остру перепалку на темат непарляментарного кабінету ґр. Баденього. Пос. Уґрон заявив, що вже з гори уважає всї постанови депутациї за неважні, бо брак підстави до угоди, а іменно брак парляментарного міністерства в Австриї. Також і фракция Кошута заявила ся против переговорів угодових. Палата послів ухвалила однакож значною більшостию вибір депутациї.

З Константинополя доносять, що успокоєнє в збунтованих провінциях поступає так успішно, що заряджено дальше демобілїзацию войска. Доси знаходить ся на стопі военній всего лиш 56 баталїонів. Всякі вісти о нових ріжнях суть видумані.

В справі єгипетскій одержала ґазета Times таку вість: Відповідь Сельсбері'ого на просьбу турецкого правительства о управильненє справи єгипетскої констатує, що предложеня турецкого амбасадора в Льондонї суть занадто неврaзні, щоби на їх підставі можна вести які переговори. Султан поручив отже великому везирови і мінїстрови справ заграничних та президентови ради поробити точнїйші пропозициї.

Новинки.

Львів дня 27 лютого 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував контрольора мужеского заведеня карного у Львові Казим. Брилу управителем, а ад'юнкта мужеского заведеня карного у Висничи Стан. Терлецкого контрольором, обох для мужеского заведеня карного у Львові. Wiener Ztg. оголошує: Концепіст мінїстерияльний в мінїстерстві рільництва Вяч. Залеский іменований секретарем Намістництва в Галичинї. — П. Мінїстер судівництва іменував заступника прокуратора державного у Львові, Ром. Стебельского, прокуратором державним в Самборі, заступника прокуратора у Львові, Мар. Оленьского, заступником старшого прокуратора у Львові; вкінци ад'юнкта суду повітового в Дрогобичи Алойс. Добряньского заступником прокуратора в Тернополи, ад'юнкта судового в Станїславові Ап. Еренберґера заступником прокуратора в Станїславові, а ад'юнкта судового у Львові Стан. Милашевского заступником прокуратора в Золочеві.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва перенїс заступників прокураторів державних: Ів. Гарлицкого з Тернополя і Ів. Кілїяна зі Станїслава до Львова.

— **Новий уряд почтовий** входить в житє з днем 1 марта с. р. в Любели, жовківского повіта. До округа дорученя того уряду будуть належати громади і обшари двірскі: Бутини з Тартаком, Пристань і Любеля та громади: Бісяди, Шишак і Казумин.

— **Вибори до ради міста Львова** відбули ся вчера дня 26 с. м. До борби виборчої стануло

Відтак звернув ся він знову до купця.

— Позаяк не маю на то доказів, що я сином мого батька, то відступаю від мого жаданя. Піду собі і не буду тебе непокоїти. Але ось що нехай ще буде менї вільно сказати: Я не за тим прийшов, щоби взяти тебе назад в піддаництво, анї щоби жадати рахунку з твого майна. Я був би на всякий случай то сказав, що тепер скажу: Все, що ти заробив собі своїм талантом і своєю пильностию, єсть твоє. Держи собі в спокою, я бажаю тобі щастя до того. Заким благородний Квінтус, мій другий батько, вибрав ся послїдний раз в дорогу, зробив мене спадкоємцем свого безмірного богатства. Але коли собі колись на мене згадаєш, то нехай ся згадка буде нероздїльно сполучена з отсим питанем, з яким тепер до тебе відозву ся. Що знаєш, що можеш сказати менї про мою матїр, про Тирзу мою сестру, котра красою була би тепер рівня твоїй донцї? Скажи, що можеш менї о них сказати?

Естері покотили ся сльози з очий; але її батько не дав ся ублагати. Рішучим голосом сказав він.

— Я вже тобі сказав, що я знав князя Гура. Пригадую собі, що чув про нещасте, яке впало на его родину. Ще менї в памяти, як то менї стало прикро, коли я о тім довідав ся. Той, що привів вдовицю мого притятеля до так великого нещастя, був той сам, що опісля так само взяв ся був і до мене. А що більше, я тобі признаю ся, що я дуже пильно слїдив за тим, де подїла ся та родина; але не можу о нїй нїчого більше сказати як лиш то — що десь пропала без вісти.

Бен Гур зітхнув важко і сказав:

— Знов менї одної надїї менше. Я вже привик до розчарованя. Вибачай менї мою влізливість. Коли я тобі зробив яку прикрість, то лиш через моє горе. Тепер у мене що лиш одна цїль житя — месть. Бувай здоров!

Він пішов. Коло заналвіси в дверех, обернув ся ще раз і сказав:

— Дякую вам обоїм!

— Іди з миром! — сказав торговельник. Естера від плачу не могла говорити. Він вийшов.

Ледви що Бен Гур вийшов з комнати, як Сімонїдес ніби зі сну пробудив ся. Лице єму роз'яснило ся, очи сьвітили ся, по нїм цїлім було видко радість. Він відозвав ся поквапно:

— Естеро, борзенько, задзвони!

Она приступила до стола і дала стоячим на нїм дзвінком знак. В стїнї отворили ся двері і війшов мужчина, котрий приступив до купця і низенько єму поклонив ся.

— Сюди, Маллух, близше до мене! — сказав купець живо. — Дістанеш приказ, котрий мусиш конче виконати. Слухай! Як-раз тепер переходить через наш склад молодий мужчина; він високого росту, хороший собою, а одїж на нїм як у Ізраїлитянина. Ходи за ним як тїнь. Давай менї знати, де він буде, що робить і з ким сходить ся. Коли зможеш его підслухати так, щоби він того не знав, то донеси менї о тім слово в слово. Взагалї давай менї знати о всїм, що довідаєш ся про его житє, его історию, его звичаї і наміри. Розумієш мене? Іди-ж борзенько! Зажди ще, Маллух! Коли він буде виходити з міста, то іди за ним — а памятай то собі добре, Маллух, — він мій приятель! Коли будеш мати нагоду з ним поговорити, то скажи єму, що схочеш, лиш анї слова о тім, що ти у мене в службі. Іди-ж, спіши ся!

Мужчина поклонив ся як перед тим і пішов. Сімонїдес потім усьміхав ся і затирав собі худі руки.

— Який нинї день, доню — відозвав ся він опісля до своєї доньки — який нинї день? Хочу собі его запамятати, бо він для мене початком великого щастя. Подиви ся, Естеро, котрого нинї і усьміхни ся, та з усьміхом зазначи!

Радість его була якась неприродна і донька, як би хотїла дати єму то пізнати, відповіла єму сумно:

— Горе менї, як би я коли сей день забула!

В тій хвили опустив він свою руку; схилив голову на груди, що аж доокола бороди поробило ся богато зморщків.

— Правду кажеш, моя донечко! — сказав він не підносячи очий. — Нинї двайцятий четвертого місяця; нинї пять лїт тому, коли моя Рахиль, твоя мати, упала і померла. Мене принесли домів оттакого поломаного, як мене тепер бачиш, і ми знайшли єї неживу зі страху і гризоти. Як вязаночка мира, як запах нардів звеселяла она менї житє! Ми поховали єї на самотї, в могилї під горбом. Нїхто не спочиває коло неї. Але на ту темноту, яка настала для мене по єї смерти, лишила она менї сьвітельце, що з лїтами засяйло прекрасним сьвітлом. О Господи, дякую тобі, що в Естері, моїй донечцї, відживає для мене знову моя Рахиль!

Він підняв голову і як би нараз прийшла єму якась гадка відозвав ся:

— Чи нинї ясно на дворі?

— Було ясно і весело, коли війшов був молодий мужчина.

— То кажи-ж закликати Абімелеха, нехай виведе мене до огорода, звідки би я міг подивити ся на ріку і кораблї. Там, люба Естеро, розкажу тобі, чого я такий веселий, чому моє серце так скаче з радости, як ягнятка на пасовиску.

На знак, даний дзвінком, прийшов слуга і висунув крісло з поручами, що було на ко-

аж 9 комітетів з своїми виборчими листами і очевидно нї один з них не одержав абсолютної більшости, так що вибори ще не скінчені. На 100 радних вибрано не більше як 80 (доси ще нема певного обчисленя), так що 20 треба буде вибирати при тіснїйшім голосованю. Всїх виборцїв має Львів звиж 8.300, а з них голосувало вчера 5083 виборцїв.

— **В честь памяти Тараса Шевченка** відбудуть ся в Станїславові заходом товариства Руских женщин при помочи комітету зложеного з станїславівских Русинок торжественні вечерницї в сали театру ім. Монюшка в середу дня 11 марта. Програма оголосить ся пізнїйше. Товариство Руских женщин запрошує сим всїх Русинів до участи в відсьвяткованю сих вечерниць.

— **При читальни в Махнові** повіта равского, засновано заходом о. Корн. Кузика касу позичкову, а 15-го марта отвирає ся ще й крамниця. Дохід з каси і крамницї призначено на прикрашене починаючої ся мурувати церкви.

— **В Чернівцях** обходила сеї недїлї тамошна руска громада засноване своєї друкарнї. В гостинї взяло участь до 50 осіб старших і молодших, разом з персоналом друкарнї.

— **Першу краєву виставу дробу**, кріликів і дикої пташнї уряджує орнїтольоґічне товариство в Ярославі в днях 23, 24 і 25 мая с. р. і запрошує до найчисленнїйшої участи в виставі, а на жадане висилає потрібну проґраму та й приймає зголошеня виставцїв до дня 1 мая с. р.

— **Часткове затьмінє місяця** припадає на повню, в пятницю дня 28 лютого. Буде его видко в Европі, Азиї, Африцї, Австралїї, в західній части Великого Океана і у всхідній части Океана Атлянтийского. Початок затьміня припадає о годинї 7 мін. 16 вечером, середина о 8 мін. 45, а конець о годинї 10 мін. 15 після середно-европейского часу. Отже початок припадає дві години 10 мін. по всходї місяця, а годину 38 мін. по заходї сонця.

— **Др. Андрій Кос** переніс свою адвокатску канцелярию зі Львова до Калуша. Канцелярия дра Коса в Калуши містить ся в тім самім домі, де була канцелярия пок. Дідошака.

— **Страшна пригода** лучила ся дня 25 с.м. на зелїзничім шляху між Львовом а Перемишлем. В тій справі доносить нам ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних: Чотирох робітників занятих при реґульованю шляху на просторі між стациями Родатичі і Судова Вишня попало в наслїдок власної неосторожности під колеса поспішного поїзду ч. 6 дня 25 с. м. Два з них убиті на місци, а два другі потерпіли дуже тяжкі скалїченя. Машиніст того поїзду Іван Гайднер, на котрім не тяжить нїяка вина, так собі взяв до серця тоту пригоду, що попав в надзвичайне роздразнене і другого дня сам кинув ся під колеса женучого поспішного поїзду між Медикою а Перемишлем та погиб на місци.

— **По десятьох лїтах.** Вчера заарештував полїцийний агент Пацана у Львові Іцка Берґера з Перемишля, за котрим вже від десятьох лїт слїджено за численні крадежи.

— **Коршма в церкві.** З Садаґури пишуть до „Буковини“ в справі пожару тамошної православної церкви отсе: „Як знаєте, згоріла у нас церков до тла. Була варта з цїлим уряджeнем 8000 зр., а обезпечили еї лише на 1200 зр. і так ми стратили за кілька годин близько 7000 зр. Думали ми, що із старої церкви перенесемо до нової прекрасний іконостас, дороге уряджене, а тимчасом мусимо тепер все наново справляти, а не знати, звідки гроші взяти. Тепер і хреста нема; як би хто помер, то треба так як жида без нїчого нести на цвинтар. Хто тому винен? По містї ходить чутка така: Наш панотець каже, що не буде ворогом читальнї, аби тілько читальники не касували старих обичаїв церковних. Добре! Але-ж бо у нас декотрі обичаї такі, що їх гріх підтримувати тверезим людям! В нашій Садаґурі, як роблять парастас, то дуже файно при відправі, лїпше не може бути, але по відправі? Горівка пе ся у брамі і у дзвінници, а в зимі як дуже студено то таки в самій церкві. До церкви приносять горівку і рум і частують ся. Пе панотець, пе дяк, пе паламар пють всї вірні — бо шанують старі обичаї. Через ті старі обичаї не довиджають люди добре сьвічки погасити — і трафить ся, що церков згорить, так як тепер згоріла по такім парастасї і піятицї в церкві, яку устроїв Кость Жулиньский. — Піяньство в церкві! Сьвіте тихий, сьвятая славо! то се такі обичаї? Аби горівку в церкві пити? А то-ж місце на горівку! Тай хочем ми добра на сьвітї, аби не було пяниць?... Неодин каже, коли можна в церкві пити, то можна і в коршмі. Гарний приклад! Се вже не знати, до котрої заповіди належить... Отак пють у церкві, а дома допивають. Причім є файна парада, бо неодин із сьвіта піде. Так лучило ся у Новій Жучцї; напив ся один на парастасї горівки, упав пяний на морозї в рів і на віки відморозив собі руки; не знати, чи й у гріб не піде. Отсе такі старі обичаї, а наш панотець каже їх шанувати. Нехай же вік їх сам шанує, а ми, тверезі люди, на такі обичаї не пристаємо, хоть би за ними панотець тягнув“.

— **Про катастрофу в Йоганнесбурзї** в Трансвалю доносять з Лондона такі близші подробицї: Доси все ще не справджено, кілько ваґонів динаміту експльодувало 7, 8 чи 10. Всього динаміту мало бути 20 тон. Динаміт виладовувано вже від чверть години з ваґонів на вози, коли наступив вибух. Шість запряжених мулами возів заїхало як раз тодї перед маґазин зелїзничий. По вибуху найдено лише кусники роздертих трупів візників і мулів та кусники потороещених возів. Земля на тім місци, де наступив вибух, була мягка. Колиб так у сподї була скала, то цїле місто було би знищене. Вибух видер в земли дїру на 200 стіп широку, 800 довгу а 30 стіп глубоку. Всї вози і машини на стациї знищені. Шини повидирані, а зелїзні части ваґонів повбивали ся на 20 стіп в землю. З кількох трупів найдено лише голови, відірвані члени тїла збирано в мішки. Оповідають о страшних сценах, які діяли ся в часї вибуху. Перед одним домом убив вибух від разу шестеро малих дїтий. Коли роздав ся гук вибухаючого динаміту, бігали люди як божевільні і не знали, що з собою почати. Зараз першого дня найдено 50 трупів. На вість о сїй катастрофі заряджено в Льондонї для ранених і осиротїлих жертв складку, котра принесла в перших трех днях до 800.000 зр.

Всячина.

— **В справі повороту дра Фрітйофа Нансена** з виправи до північного бігуна дав поясненя 19 с. м. в імперат. рус. ґеоґрафічнім товаристві в Петербурзї віцепрезидент того товариства сенатор Семенов на підставі одержаних вістий о славнім норвежскім подорожнику. Вість о поворотї Нансена — сказав сен. Семенов — есть імовірна. Коли Нансен в 1893 р. виправив ся до північного бігуна, сибірский подорожник бар. Толь приготовив на Новосибірских островах припаси на випадок повороту Нансена і повідомив его о тім, а навіть переслав ему мапу з зазначенем місць, де знаходять ся ті припаси. Отже можна догадувати ся, що Нансен вертає на Новосибірскі острови, куда міг прибути в жовтни мин. р., а найпізнїйше в січни с. р. Перша вість о поворотї Нансена дійшла від купця Петра Кушнарева, котрий посилає своїх людий на Новосибірскі острови за мамутовою костию. Ті люди могли стрітити там товаришів виправи Нансена або і самого его, звістили о тім Кушнарева, а той подав дальше. Іркутский ґен.-ґубернатор виправив до Киренска телеґраму, а з відтам вислано штафету до Якутска, щоби зібрати подрібнїйші і певнїйші вісти, а в потребі й послужити Нансенови помочию. До того часу штафета ще не вернула ся з Киренска.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 27 лютого. Комісия біржева ухвалила закон, котрий на тих, що в цїли обманьства впливають на курс паперів, накладає кару арешту і 15.000 марок грошевої кари; хто при помочи праси намавляє до гри на біржи, буде караний роком арешту і заплатить 20.000 марок; за вивішуванє курсів назначуєсь кара 1000 марок і пів року арешт.

Софія 27 лютого. На 18 ст. ст. лютого розписано кілька виборів до собрания. Кандидують Цанков і Лусканов. Правительство не противить ся виборови Цанкова.

Мадрид 27 лютого. Парлямент розвязано; нові вибори мають відбути ся 24 цьвітня а парлямент має зібрати ся 11 мая.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

лїсцях, на кришу долїшного дому, котру називано огородом. Помежи рожі і другі цьвіти висунено его на таке місце, звідки можна було видїти криші палат на противулежачім острові, конець моста на тамтім боцї та ріку, повну кораблїв. Тут лишив его слуга самого з Естерою.

Крики робітників і гамір на мостї не перешкаджали ему, бо він так був з тим увик, як і з тим, що видїв перед собою; той рух мав для него лиш о стілько значінє, що заповідав ему знаки в будучности.

Естера присїла ся на поруче крісла і пестила ся з его рукою, чекаючи, коли він до неї промовить. Наконець відозвав ся він звичайним собі спокоєм, але як би его очевидно щось перло до того і став говорити:

— Коли той молодий чоловік говорив, дивив ся я на тебе і менї здавало ся, що ти держиш его сторону.

Естера спустила очи в долину і відповіла:

— Коли тим хочеш сказати, що я ему повірила, то правда.

— Отже ти гадаєш, що він тим сином князя Гура, котрий десь пропав?

— Коли він не есть —

Она тут притихла.

— А що Естеро, як він ним не есть?

— Мене, тату, називали твоєю служницею, від коли Господь покликав мою маму до себе. Я була все при тобі і видїла та чула, як ти все мудро робив і говорив зі всїлякими захланними людьми, з праведними і неправедними. А тепер же кажу: Коли-б той молодий чоловік не був князем, як то він каже, то в моїх очах фальшивий чоловік не удавав ще нїколи з таким успіхом справедливість і правду.

— На славу Саламона, моя доню, се важке твоє слово! А віриш же ти тому, що твій батько був підданим его батька?

— О скілько я его зрозуміла, то він розвідував ся лиш про то, що чув.

Сімонідес споглядав через якийсь час на свої кораблї, але они тепер не були ему і при гадцї.

— Ну, Естерко, з тебе добра дитина, а розум у тебе правдиво жидівский. Та й вік у тебе і здоровлє такі, що можеш вислухати сумної історії. Отже послухай! Розкажу тобі про себе, про твою матїр і про богато иншого, що належить вже до минувшости; про річи, про котрі не знаєш нїчого, про котрі тобі анї не снило ся; они задля будучности остались тайною для того Римлянина, що мене переслїдував, і ти аж доси не знала про них зовсїм нїчого, щоби душа твоя звернула ся до Господа, так, як цьвітка звертає ся до сонця. Я прийшов на сьвіт в печері в долинї Гінном, на полудневій сторонї гори Сіон. Мої родичі були жидівскими підданими і доглядали фіґових та оливних садів і виноградників в королївских огородах коло ставу Сілоа. Хлопцем я їм помагав. Они не належали до тих, що були обовязані до вічного підданьства. Мене продали князеви Гурови, чоловікови найбогатшому і по Іродї найбільше могучому в Єрусалимі. Той Гур вислав мене до свого складу в Александриї в Єгиптї, де я дійшов до повнолїтности. Я служив ему шість лїт; в семім роцї став я після Мойсеєвого закона вільним.

Естера аж плеснула в долонї.

— Отже ти не підданий его батька?

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.